

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκταρον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀγαθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p><i>Ἐσωτερικοῦ :</i> <i>Ἐξωτερικοῦ :</i></p> <p>Ἔτησια δρ. 8,— Ἔτησια φρ. 10,— Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1878</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσπέρια, λ. 10.—Ἐσπέρια, λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λστ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδρικίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρῆκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 20 Δεκεμβρίου 1914</p>	<p>Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 3</p>

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΔΟΥΛΗΣ ΣΗΜΗΣΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Ἐλέγετο δηλαδὴ, ὅτι κατόπιν ματαιωθέντος συντοκισμοῦ, ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπεράσιε νηρωσιωθῆ εἰς τὸ κωανούν — τὸ χροῖμα τοῦ ὄνειρου, — καὶ ἀπὸ εἰκόσιν ἐτῶν ἐνεδύστο οὕτω, πρὸς μεγάλην διασκεδάσιν ὅλων ἔσσι τὴν ἔβλεπαν. Εἰς τὸ Σανλί, οἱ ἄνθρωποι συνήθισαν ἐπιτέλους αὐτὴν τὴν παραξένειαν καὶ ὅταν ἡ γεροντοκόρη ἐπερνούσε τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μετὰ τὸ κωανούν τῆς φόρεμα, τὰ κωανὰ τῆς ὑποδήματα καὶ τὸν κωανούν τῆς πέπλον, τὴν εἶδειχναν ἀπλῶς εἰς τοὺς ξένους, λέγοντες :

— Εἶνε ἡ κωανὴ δεσποινίς τῆς ὁδοῦ Σαιντ-Αϊνιάν.

Αἱ ἀδελφαί, ὅταν ἦσαν μόναι, ὠμιλοῦσιν ὀλίγον, ἵσως διότι, ἵσπερδὴ ἀνάεαθεν

ἐξοῦσαν μαζί, δὲν εἶχαν πλέον σπουδαῖα πράγματα νάνακοινώσουν πρὸς ἀλλήλας. Ἐν τούτοις, ἅμα τὸ ὠρολόγι τοῦ τοίχου ἐκτύπησε τὴν ἑβδόμην, ἤρχισαν νάνατάσσουσιν ὀλίγας φράσεις, σχετικὰς μετὰ τὸ ἔκτακτον αὐτὸ γεγονός.

— Πῶς γίνεται νὰ μὴ φανῆ ἀκόμη ὁ Ραούλ; εἶπεν ἀσθηρῶς ἡ δεσποινίς Αἰμιλία.

Ἡ δεσποινίς Γερτρούδη διέκοψε τὴν ἐργασίαν τῆς, διὰ νάνακοιθῆ εἰς τόνον βαθεῖας περιφρονησεῖς :

— Δὲν εἶνε προκοπὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί, ἀδελφὴ μου! εἶμαι βεβαία, ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σχόλασε, τριγυρίζει στοὺς δρόμους μετὰ μαζάκια καὶ σάν κι' αὐτόν.

Καὶ ὑψώσασα τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν, προσέθεσε :

— Παιδί καλλιτέχου δὲν εἶνε;...

Ἐκυτάχθησαν τότε αἱ τρεῖς ἀδελφαί καὶ ἐκοῦνησαν τὰ κεφάλια τῶν ὀμορῶντων. Δὲν εἶχαν ἀνάγκην νὰ ποῦν τίποτε περισσώτερον διὰ νὰ συνεννοηθοῦν, διότι πολλὰκις ἤδη εἶχον ἐλεεινολογήσῃ τὰ συστήματα καὶ τὰ καυώματα τοῦ ἐξαδέλφου τῶν, τοῦ ἐλαφροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε τὴν ζωὴν του «μπογιατίζων πανιά», ἀντὶ νὰ κάμῃ τίποτε σοβαρώτερον. Καὶ ἡ δεσποινίς Αἰμιλία προσέθεσε μόνον :

— Ἐξέρω δὲ ποῦ τὸν κατήντησε αὐτὴ ἡ τρέλλα!

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἡ τρίτη, ἡ δεσποινίς Λευκὴ, ἡ πιδ κακὴ ἀπ' ὅλες, διότι ἦτο καμπούρα. Τίποτε δὲν εὐρισκίεν ἔλεος ἐνώπιόν τῆς! Αἱ ὄλους εἶχε νὰ πῆ πάντοτε ἓνα δυσάρεστον λόγον, κάττι κακόν, καὶ αὐτὴ, περισσώτερον ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τῆς, ἐπλήγωε διαρκῶς μετὰ τοὺς σκληροὺς ὑπαιτιγμούς τῆς τὸ δυστυχημένον παιδί ποῦ εἶχαν εἰς τὸ σπίτι.

— Τὸ χειρότερον εἶνε, εἶπεν ἡ δεσποινίς Λευκὴ, ὅτι ὁ Ραούλ ἐκληρονόμησε μόνον τὰ ἐλαττώματα τοῦ πατέρα του. Εἶνε δὲ καὶ ἡ μόνη κληρονομία ποῦ ἔλαβε τὸ κακόμοιρο...

Καὶ σταθεῖσα ὀλίγον, διὰ νὰ προε-

Ἦλθα νὰ σὰς ὀμιλήσω μόνον διὰ τὸν ἀντίον σὰς... (Σελ. 22, στ. α')

Αἱ τρεῖς γεροντοκόραι κατήγινοντο εἰς ἔργα διάφορα... (Σελ. 15, στ. γ')

τοιμάσῃ, τὴν ἐντύπωσιν, ἡ γεροντοκόρη ἐξηκολούθησε :

— Σεύρετε τί βρήκα σήμερον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ραούλ;

Αἱ δύο ἀδελφαί προσέτρεξαν ἀμέσως μετὰ ζωφρὰν περιέρχεται.

— Ἦ, τί βρήκαε, Λευκὴ;

Τότε ἡ κυρὴ ἐπληθῆσε σιγά-σιγά ἓνα ἐπιπλον, ἀνοίξε σιγά-σιγά ἓνα συρτάρι καὶ ἐβγαλέν ἀπὸ μέσα, — πάλιν σιγά-σιγά, διὰ νὰ κινηθῆ ἀκόμη περισσώτερον ἡ περιέργεια τῶν ἀδελφῶν τῆς, — ἓνα κυλινδρον χαρτιῶν, τὸν ἔπολον ἐξετύλιξεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Ὅριστε, εἶπε, τὰ ἔργα τοῦ παιδιοῦ, ποῦ κάμαμε τὴν ἀνοησία νὰ περιμαζέψωμε ἐδῶ-μέσα, γιὰ νὰ ἔχωμε αἰωνίως ἐνοχλήσεις!

Συγχρόνως παρέταξεν εἰς τὸ τραπέζο-μάνδηλον ὀλόκληρον συλλογὴν γελοιογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπροκάλεσαν ἀτελεύτητα ἐπιφωνήματα ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν τῆς.

— Εἶνε φοβερόν! ἀνέκραξεν ἐπιτέλους ἡ δεσποινίς Αἰμιλία, καταθυμωμένη τί-

ποτε λοιπόν δεν σέβεται αυτό το παλιό-παιδί; 'Ακούτ' έχει να τομής, να καρικατουράρη τον αρχιμανδρίτη μας!

— Ναι! ακόμη και τον προϊστάμενό του, φαντασθήτε! 'Ωρισμένως αυτό το παιδί θα τελειώσει σχήμα... σαν τον πατέρα του!

Αυτά έλεγαν, όταν ηκούσθη έξαφνα το κουδούνι της θύρας του κήπου.

— Αυτός είναι! είπαν.

'Αλλ' η θύρα, ανοιχθείσα, έπλασίασε την μεγαλοπρεπή κ' επιβλητική μορφή του κ. Δυφούρ.

Ο συμβολαιογράφος είχε το επίσημον εκείνο ύψος, το οποίο προσελάμβανεν όσάκις ήνοιγε διαθήκη ή συνέτασε συμβόλαιον διά ποσόν άνω των εκατόν χιλιάδων φράγκων. Και καθήσας αξιοπρεπώς εις μίαν από τας τρεις πολυθρόνας, τας οποίας έσπευσαν να τω προσφέρουν συγχρόνως αι τρεις αδελφαι, ήρχισεν ως εξής:

— Δεσποινίδες, έν πρώτοις ζητώ συγνώμη, διότι θέω φέρω εις τον ειρηνικόν σας οίκον την λύπην. 'Αλλ' αφού έδιστασα πολύν καιρόν, ερέθην τέλος εις την σκληράν ανάγκην να το κάμω.

Φανταζέσθε την έντύπωσιν που έπροξένισεν εις το άκρατήριόν του αυτό το προσομίον! Αι τρεις αδελφαι υπέθεσαν τα φοβερώτερα πράγματα και η δεσποινίς Αιμιλία, πεπεισμένη ότι διέτρεχε κίνδυνον το γλιίσχρον εισόδημά των, ήρώτησεν άγωνιώδως:

— Τι συμβαίνει, κύριε Δυφούρ;... καμμία οικονομική καταστροφή;

— Όχι, δόξα τω Θεώ! απεκριθή με καθησυχαστικόν νεύμα ο συμβολαιογράφος. 'Ηλθα να σας ήμιλήσω μόνον διά τον άνεψιόν σας Ραούλ, ή σκανδαλώδη διαγωγή του όποιου και η έκ μέρους του έλλειψις πάσης κλίσεως προς το εύγενές μας έπάγγελμα, με αναγκάζουν να σας τον επιστρέψω.

Αι τρεις αδελφαι έκυττήθησαν κατά την συνήθειάν των, ύψωσαν κατόπιν τα έμματα προς τον ουρανόν και τέλος η δεσποινίς Αιμιλία ειπε:

— Άλλοίμονον, κύριε Δυφούρ! αυτό δεν μας έκπλήττει και τόσο πολύ, γιατί τώρα-δά μιλούσαμε και μείς διά την έλαφρότητα του άνεψιού μας, που μας θυμίζει τον πατέρα του κατά τον άπελπιστικώτερον τρόπο!

Ο κ. Δυφούρ έπεδοκίμασε διά κινήσεως της κεφαλής και ήρχισε να έκθέτη λεπτομερέστερα τα έναντίον του μικρού γραφέως παραπόνά του:

Ο Ραούλ δεν είχε κανέν από τα παιτούμενα προσόντα διά να γίνη μίαν ή μέραν καλός συμβολαιογράφος. 'Ητον έλαφρός, φυγόπνοος και δεν είχε εις τον νούν του παρα παιγνίδια και διασκεδάσεις. Είς το γραφείον εζώδευε τας ώρας του σχεδιάζων χονδρείδεις γελοιογραφίας, χωρίς να σέβεται αυτό το χαρτόση-

μον. Και όσάκις τον έστελλεν έξω, αντί να έκτελή το γρηγορώτερον τας παραγγελίας του, εζώδευεν εις τους δρόμους κ' έπέστρεφεν όποτε ήθελε.

Και ως επιστρέφισαν, ο συμβολαιογράφος διηγήθη το σημερινόν πραξικόπημα του Ραούλ, πώς δηλαδή, αντί να υπάγη κατ' εύθειαν εις το Δικαστήριον, να παραδώσ ης σπουδαίας έπιστολάς που τω είχαν εμπιστευθή, εύριθη έξαφνα εις το άεροδρόμιον!

Την διήγησιν αυτήν αι τρεις αδελφαι διέκοπτον κάθε στιγμήν με επιφωνήματα άγανακτισέως:

«— Μά είναι φρικτόν!.. Αυτό το παιδί θα μας καταστρέψη!.. Ω, η πατρική κληρονομία!.. Τι άνεψία να τον φορτωθώμε!..» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και όταν ο κ. Δυφούρ άνήγγειλεν εύγενώς,

'Ελάτε, κύριε Ραούλ, μήν κάνει έτσι... (Σελ., 23, στ. α').

ως έν επιλόγω, ότι από σήμερα ο Ραούλ Δελακούρ δεν ήνηκεν εις την υπαλληλικήν του συμβολαιογραφείου του, αι τρεις δεσποινίδες ήρχισαν να όμιλούν έλαι μαζί, διά να θέσ η δέ τέρμα εις τας όχληρας θρηνηδιας των, ο συμβολαιογράφος έσηκώθη, λέγων:

— Συγγνώμη, δεσποινίδες, που ψεύγω τόσον γρήγορα, αφού εξεπλήρωσα το θλιβερόν μου καθήκον αλλά είναι αργά και ζεύρετε ότι η κυρία Δυφούρ δεν άνέχεται άτζέλιας και καθυστερήσεις. 'Ε, δεν ή μεθα «καλλιτέχνη» έμείς οι άλλοι!

Και μετά το κέρθειον αυτό βέλος, ο συμβολαιογράφος έχαιρέτησε και άπήλθε. Οικογενειακόν συμβόλαιον.

Όφειλομεν να είπωμεν, ότι η λύπη, η άπελπισία των τριών αδελφών δεν ήτο και τόσον ειλικρινής. Κατά βέλος αι γεροντοκόραι ήσαν μάλλον εύχαριστημέναι, που τας παρουσιάζετο αυτή η εύκαιρία διά να έκχύσουν το μίσός των έναντίον του υίου του ζωγράφου, του άσχους της οίκογυνείας.

Έκτος τούτου, το σπουδαίον αυτό γεγονός θα έξωγοηούσε κάπως την νεκρωμένη συνταστροφήν των. Πρέβλεπαν, ότι δια πολλάς ήμέρας θα είχαν καλόν θέμα συνομιλίας.

Αυτοστιγμει άπερίσταν να συγκροτήσουν συμβούλιον, διά νικησάσισουν ποίαν στάσιν όφειλαν να κρατήσουν άπέναντι του άνεψιού των. 'Αλλά δεν έσφόδρασαν να συζητήσουν, διότι μετ' όλίγον ηκούσθη πάλιν το κουδούνι της θύρας.

— Αυτή τη φορά είναι ο Ραούλ! είπεν η δ. Αιμιλία. Τον γνωρίζω από το τρελλά του κουδούνισμα... Μή κουνηθήτε! άς κοιπάσ η!

Όταν ο Ραούλ εισήλθεν εις την τραπεζορίαν και είδε τας τρεις του θείας με τόσον επίσημον ύψος, ένθρονισμένας εις τας πολυθρόνας των, σαν δικαστάς, ένήσεν άμέσως ότι πρ. όλίγου έφυγεν από εκεί ο κ. Δυφούρ...

Ψυχικά η δεσποινίς Αιμιλία έλαβε τον λόγον.

— Παιδί μου, τω είπεν, ο προϊστάμενός σου, άπελπισθείς ότι θα σε κάμη ποτέ άνθρωπον, ήλθε και μας άνήγγειλεν, ότι από σήμερα σε άποβάλλει. Είναι περιττόν να σου πω διά ποίους λόγους προσέη εις το έσχατον-ούτό μέτρον. Τους γνωρίζεις πολύ καλά: είσαι φυγόπνοος, παρήκοος, άγενής, χροσμέρης και σήμερα, αντί να πάς να μοιράσ ης τα γράμματα που σου έδωσε, έπήγες να διασκεδάσ ης με τέροπλάνα.

'Εδώ η δεσποινίς Αιμιλία έσταμάτησε, διά να ήμπορέσ η μικρός να δικαιολογηθή. Ο Ραούλ όμως έμμενεν άφρωνος, με το κεφάλι συμμμένον, ως ένοχος άναγνωρίζων τ η σφάλμα του.

'Αντι να κατενίσκη τας τρεις γεροντοκόρας, η στάσις αυτή του παιδιού τας εξώργισε περισσότερο. Και όλοι μαζί ήρχισαν να επιπλήττουν τον δυστυχή άνεψιόν των, και να τον μέμφωνται διά την διαγωγήν του, τόσον άκατανόητον δι' ένα παιδί που τ η έμάλευσαν από τους δρόμους έξ οίκτου και που όφειλε να έργάζεται διά να κερδίσ η τα προς τ η ζην. 'Εννοείται, ότι δεν παρέλειψαν να στολίσουν και τον πατέρα του Ραούλ, ο όποιος «με της παλαδομάρας του» καθήνησεν έλεεινήν την οίκογενειάν του κ' έτελείωσε και αυτός τόσον άσχημά.

'Αλλ' όταν ήκουσεν αυτά τα λόγια, ο μικρός γραφέυς έσήκωσ η το κεφάλι του. Διά τον αυτόν τον δεν τον έμαλε και ήνέγηθε έλας τας ύβρεις σιωπών, δεν έννοούσε όμως να ύβρίζουν και τον πατέρα του, τον λατρευτόν του πατέρα... Κατακόκκινος από τον θυμόν του και χωρίς να συλλογησ η πολύ, άπεκρίθη:

— Ο πατέρας μου ήτο καλός άνθρωπος και μεγάλος καλλιτέχνης, δεν πταίει αυτός αν δεν έπωλούντο αι εικόνας του, και σας απαγορεύω να μιλήτε έτσι γι' αυτόν.

Και όσάκις τον έστελλεν έξω, αντί να έκτελή το γρηγορώτερον τας παραγγελίας του, εζώδευεν εις τους δρόμους κ' έπέστρεφεν όποτε ήθελε.

αυτόν. Σας λέγω και πάλιν ότι σας το απαγορεύω!

Η δεσποινίς Αιμιλία έσφιξε τότε τα λεπτά χείλη της και ειπε με σταθερότητα:

— Ραούλ, εάν μας απαγορεύ ης να σου ένθυμίσωμεν το έλεεινόν παράδειγμα του πατέρα σου, που απαγορεύομεν και μείς να δείχνεσαι αγνώμων και αυθάδης προς τας εύεργετίας σου! Όπως ήθελον, αφού δεν ήμπορέσ ης να μείνεις εις το έντιμον γραφείον, όπου σ' έβλαψεν διά να εξασφαλίσ ης το μέλλον σου, θα ίδούμε τι θα σε κάμωμε.

Ο Ραούλ άνοιξε το στόμα του διά να αποκρίθη, αλλ' η θεία Αιμιλία τον διέκοψε.

— Πήγαινε τώρα στο δωμάτιό του, τω είπε, και μη βγής, αν δεν σε φωνάζωμε.

Παιδική άπελπισία.

Ο μικρός ύπνκοσσε.

Έξήλθε ψυχρώς από την τραπεζορίαν κ' έπήγεν εις την καμαρούλαν του, η όποια εύρίσκετο εις το ισόγειον κ' έδλεπεν εις τον κήπον. Άμέσως έπεσεν εις το κρεβάτι του κ' εκεί ήρχισε να κλαί η άπαρηγόρητα, καταπιίνων τους λυγμούς εις τα μαξιλάρια, διά να μη τον άκούουν.

Ω, πόσον ήσθάνετο τον έαυτόν του δυστυχή και έρημον! Αι τρεις του θεϊαι, τα μάνα του στήθηγάτα εις τον κόσμον, δεν τον αγαπούσαν. Διότι και όλίγον αν τον αγαπούσαν, δεν θα του έλεγαν όσα του είπαν προ όλίγου.

Βεβαίως έπταε και αυτός. Δεν είχε φερθή όπως έπρεπε με τον κ. Δυφούρ ήμπορούσεν όμως να διορθωθή. Μία λέξις, μία μόνη λέξις στοργής, θα έκαμνε περισσότερο απ' όλας τας στομφώδεις φράσεις των τριών γεροντοκορών. 'Αλλ' ήξευρεν, ότι η λέξις αυτή δεν θα έξήρχετο ποτέ από το στόμα των. Και τι θα έγίνετο τώρα;...

Όλη η θλίψις του παιδιού εξεδηλώθη τότε με μίαν λέξιν, με μίαν μόνην λέξιν, η όποια έλεγε πολλά:

— Πατέρα μου!.. δυστυχισμένε μου πατέρα! έρώνηζεν ο Ραούλ με άπελπισίαν. Γιατί μούφυρες;... γιατί μάψισες μόνο, όλομόναχο;...

Ενώ έλεγεν αυτά, χύνων τα πικρότερα δάκρυα, η θύρα του δωματίου του ήνοιχθη και εισήλθεν η 'Ιουστίνα, η ύπνρέτρια, η όποια του έφερεν ένα πιάτο σούπα κ' ένα κομμάτι ψωμί.

Η καλή αυτή κόρη έλυπήθη κατάκαρδα το παιδί, που τ η έβλεπε να σπαρταρά από τα κλάματα εις το κρεβάτι, και πλησιάζασ η τω είπεν:

— Έλάτε τώρα, κύριε Ραούλ, μήν κάνει έτσι... Φαίνεται ότι θα κάμωτε καμμία τρέλλα. Δεν πειράζει, στο εξής θα είσθε φρόνιμος. Σηκωθήτε τώρα να φάτε τη σούπα σας, και μήν κλαίτε!...

Και σιγώτερα, η καλή κόρη προσέθεσε:

— Πριν πάω να κοιμηθώ, θα σας φέρω κρυφά λίγο ψητό και φρούτο.

Ο μικρός συνεκινήθη πολύ με αυτήν την καλωσύνην. Είχε τόσον ανάγκην να αισθανθή γύρω του όλίγον αγαπήν, όλίγον τρυφερότητα! Τα άπλά εκείνα λόγια της 'Ιουστίνας ήρκεσαν να τω δώσουν όλίγον θάρρος, να τιν ζωογονήσουν. 'Εσηκώθη από το κρεβάτι του όρθιος, έσκούπισε τα μάτια του, κοκκινισμένα από τα δάκρυα, και με μειδίαμα είπεν εις την ύπνρέτριαν:

— Έχετε δίκαιο, 'Ιουστίνα: τα κλάματα και η άπελπισία δεν χρησιμεύουν σε τίποτε... Φέρε μου λίγο ψητό... θα το φάω εύχαρίστως.

— Μάλιστα, κύριε Ραούλ, και χαιρώμαι που σας βλέπω παρηγορημένο... Η ζωή, ξερετε, έχει βάσανα... βάσανα πολλά. 'Αλλά τι να γίν η; Πρέπει να τα ύπομένωμε!..

Ο φαρμακοποιός Τοστέν.

Όλίγον αφού εξήλθεν η ύπνρέτρια, ο Ραούλ ήκουσεν εις τον κήπον ένα θύροβον άσυνήθη.

Όμιλούσαν δυνατά. Μία φωνή άνδρική, ισχυρά και εύηχος, κατέπνιγε τους ύποκόφους ψιθύρους των τριών γεροντοκορών.

Ο Ραούλ εκύτταξε το ώρολόγι του, —ώρατον ώρολόγι, δώρον του πατέρα του, — και είδεν ότι ήτο ένεννα.

Συνήθως, την ώραν αυτήν, η δεσποινίς Αιμιλία είχε κάμη ήδη την επιθεώρησιν της, είχε κλεισ η με προσοχήν την καργελλόθυραν του κήπου, και καθήμεν από τας γεροντοκόρας εύρισκετο εις το δωμάτιόν της. ("Εσται συνέχεια).

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΔΙΑ ΉΗΡΑΣ

Είχεν ύπογραφ η πλέον η άνακωχή και τα τελευταία καράβνια των Βουλγάρων αιχμαλώτων ξεφύσαν εις την Θεσσαλονίκην. 'Ησαν περίπου διακόσιοι και εις λοχαγός. Και οι μέν στρατιώται έκλεισθήσαν μέσα εις το άμπάρι του φορτηγού άτμοπλοίου «Ζεύς», εις δε τον άξιωματικόν παρεχωρήθη το δωμάτιον του δευτέρου πλοίαρχου. 'Υπηρετούσα τότε εις τον στρατόν και μου έλαχε να τους συνοδεύω ως φρουρά μέχρι Πειραιώς.

'Ητο περίπου μεσονύκτιον, όταν το άτμόπλοιον εξέπλευσεν από τον λιμένα Θεσσαλονίκης. Την άλλην ήμέραν, πρωί πρωί είμεθα εις το πέλαγος με καιρην θαυμασίαν. Μας έδρόσειζεν η αύρα του 'Ολύμπου και του Αιγαίου και έλαφρά έλαφρά εκόλπουν την κυανόλευκον εις την πρόμναν του άτμοπλοίου. 'Επι της γαφύρας συνήνησα τον λοχαγόν ρεμβάζοντα, τον έχαιρέτισα στρατιωτικώς και τον ήρώτησα ρωσιστι περί της υγείας του. Μου

άπήνησε φιλοφρονέστατα, ότι από πολλού δεν έχοιμήθη τόσον εύχάριστα και ότι τον ζωογονεί ο άηρ της θαλάσσης. Μ' έκάλεσε να καθίσω πλησίον του και μοι εξέφρασε τας εύχαριστίας του διά τας περιποιήσεις του πλοίαρχου.

Μόνον έν τον έστενοχώρει, ότι τα παπούτσια, τα όποια ήγγράσε χθες το βράδυ, —διότι είχε συλληφθή ξυπόλητος, — ήσαν και τα δύο δεξιά και ότι το άριστερόν πάδι του έστενοχωρείτο εκ τούτου πολύ. Και πρήγματι, παρετήρησα τα πόδια του και είδον τ η άστεϊον θέμα να φορη δυο παπούτσια δεξιά. Μοι διηγήθη, ότι αργά χθες το βράδυ, συνοδεύόμενος από ένα φρουρόν, ήγγράσεν έν ζεύγος παπούτσια και έδοκίμασε μόνον το δεξιόν, ότι ήλθε εις το βαπόρι με καινι παλησορόδες, που του είχον δώσει, και ότι σήμερα το πρωί παρετήρησε το λάθος. Τον παρηγόρησα, ότι εις τον Πειραιά θα εύρη ώρατα και εύθηνα παπούτσια και η συνομιλία μας έτράπη εις άλλα θέματα.

Το ταξίδι μας διήρκεσε δυο ήμερονύκτια σχεδόν και δεν έχωριζάμεθα παρά μόνον εις το φαγητόν και εις τον ύπνον.

Και αυτός μέν, ο αιχμαλώτης, έτρωγε της ώραις μακαρονάδες του μαγειρού, εγω δε ψωμοτύρι και αυτός μέν έχοιμάτο στην ώραία καμπίνα του πλοίαρχου, εγω δε στο σιδερένιο κατάστρωμα του άτμοπλοίου. 'Ας είναι όμως, δεν εξήλευα καθόλου την θέσιν του...

Καθ' όλον αυτό το διάστημα, ούτε γρύπερι πολέμου, οδδέν τον έλάχιστον ύπαινεγμόν του έκαμα διά την ήττάν των. 'Επειδή είχαν άναγνώσ η πολλά εκ της Ρωσικής φιλολογίας, έπερνώνμεν εύχαρίστως τας ώρας μας συνομιλούντες δια τα ποιήματα του Πούσκιν, διά τ' άστεϊα του Τσώκωφ, διά τας θεωρίας του Τολστόϊ και την άπλότητα του Γόγγολ.

Όταν επέλομεν πλέον παρά τας Φλέβας, διεκρίνετο εις τον όρίζοντα ο όρθιος της 'Ακροπόλεως και έκρίτησεν η καρδια μου εκ χαράς. Μετ' όλίγον θα επανέβλεπον την γυναϊκά μου και το μικρό μου παιδάκι, — το όποϊον, άλλοίμονον, είχαν άποθήνη χωρίς εγω να τ η γνωρίζω. 'Εφ' όσον επέλησιάζομεν, επί τασούτον η άδημονία μου ηΐξανε, ένόμιζον ότι η έλιξ περιστρέφεται βραδυτέρον, ότι ο όρθιος ύποχωρεί. 'Αλλ' όχι, ίδου διακρίνονται αι οίκται του Φαλήρου και τινες των 'Αθηών.

— «Αί 'Αθηναί η» με ήρώτησεν ο λοχαγός δεικνύων προς το μέρος εκείνο.

— «Μάλιστα!» τω απήνησα.

Μετά τινων στιγμών σιωπής, μου είπε πάλιν με τόνον μελαγχολικόν:

— «'Ηλιζόν να φθάσω διά ξηράς εις τας 'Αθήνας».

Δεν έχρατήθη και τω απήνησα: — «Καλλίτερα, φθίνετε άναπτυκτικώτερα διά θαλάσσης και χωρίς ξίφος».

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Τὸ πρῶτον ποῦ ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὁ δυστυχὴς Μωρίς ἦτο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν ἕπειτα ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι τὸν ἐπερίμενον ὁ κ. Βωτιέ, καὶ ὅτι καλλίτερα ἦτο νὰ ἴδῃ πρῶτον αὐτόν.

— Τρέχω εἰς τὸ μαγαζί, εἶπεν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ οἰκοτροφείου· κάματε καὶ σέξτε τίποτα ἐν τῷ μεταβῆ, ρωτήσατε τοὺς γείτονας. Μὴν τὸ ἔκαμα γι' ἀστεῖο κανένας νοικάρης ;

— Ἀπὸ τὸ πρῶτ' δὲν εἶδα νὰ γυρίσῃ κανένας, ἀπεκρίθη ὁ κ. Πέτρος. Ἐξέρετε καλά, ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ νοικάρηδες μου εἶνε ὑπάλληλοι ἢ ἐργάται, καὶ λείπουν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ, σὰν καὶ σὰς, κύριε Ζιλλάρ. Πρώτῃ φορά πού μοῦ...

— Τελος πάντων, τὸν διέκρινεν ὁ Μωρίς, ψάξτε ἀκόμη ! Ξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ

κλίσουν. Συνεκένησεν ὅμως ὄλον του τὸ θάρρος, ἐπήγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν κ. Βωτιέ, καὶ μὲ ὀλίγα λόγια τῷ ἀγγέγειλε τὴν κλοπὴν.

Ὁ προϊστάμενος ἔκαμε κίνημα θυμοῦ, ἀπειλῆς, ἀπειλοῦσας, ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν ἐργάτην του καὶ μὲ ὀξεῖαν φωνὴν τῷ ἐδήλωσε ;

— Σοῦ δίδω καιρὸν δύο ἡμέρας. Ἐὰν σὲ δύο ἡμέρας, δὲν μοῦ φέρῃς τὴν κασσετίναν, θὰ σὲ καταγγείλω !

— Ἐγὼ ;... ἐπιθύρουν ὁ Μωρίς· θὰ καταγγείλετέ ἐμέ ;... μὰ ἐγὼ...

— Δὲν ἀκούω τίποτε, περιττόν ! τὸν διέκρινεν ὁ διευθυντὴς τοῦ οἴκου Βωτιέ. Εἶπα δύο ἡμέρας. Εἶνε τὸ μόνο ποῦ μπορῶ νὰ κάμω. Προσθέτω, ὅτι σὲ παῦω—ἐνοεῖται, — ἀπὸ σήμερα !

— Νὰ σὰς τὴν πληρώσω !.. ἐπιθύρουν ὁ Μωρίς ὑπερηφάνως.

— Ὑπόχρουν πράγματα, ποῦ ὀλόκληρη περιουσία δὲν θὰ ἐφθάνει νὰ τάντικαταστήσῃ, ὑπέλαβεν ὁ προϊστάμενος· καὶ

ταπληκτικῶς. Εἰς τὴ Ρουβὴν ὅμως δὲν ὀπάργει κανεὶς πού ναμοῦ μοιάζῃ, οὔτε πολὺ, οὔτε λίγο. Ὡστε μίᾳ ὑπόθεσιν μένει : ὅτι καὶ ὁ κ. Βωτιέ, καὶ ὁ ξενοδόχος, συνήνησαν τὸν δειχθὲν κλέπτην, διὰ τὸν ὁποῖον γράφουν ὅλες ἡ ἐφημερίδες. Αὐτὸς φαίνεται, ποῦ δὲν τὸν εἶδε καὶ δὲν τὸν γνωρίζει κανεὶς, μοῦ ὁμοιάζει σὰν νὰ ἦμεθα δίδυμα ἀδελφία, καὶ αὐτὸς μπῆκε εἰς τὴν κάμαρά μου, σὰ νοικάρης, καὶ μοῦ ἐκλεψε τὴν κασσετίναν. Ἐγὼ δύο ἡμέρας, γιὰ νὰ τὴ βρῶ, — γιὰ νὰ κέρω δηλαδὴ μόνος μου τὸν ἀστυνομο. Λοικὸν ἐμπρός ! Στὸ κυνήγι ! Τὰ χαραντηριστικὰ τοῦ κλέπτου μου τὰ ξέρω... Ἄς μὴ χάσω μόνον καιρὸν !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὸ τραῖνο τῶν δώδεκα.

Ὁ νέος ἀπεφάσισε νὰ τρέξῃ πρῶτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερα τὸν Μῆτρον περὶ τοῦ κρινίου ἐπισκέπτου· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸν ἐπλησίασεν ἕνας συναδέλφος του, ὁ ὁποῖος

σὰς πῶ ;... Τὰ ἔχασα πιά, εἶμαι σὰν τρελλός !...

Καὶ μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ νέος ἀπῆλθεν, ἐνῶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου, εἰλικρινῶς λυπημένος διὰ τὸ πάθημα τοῦ νοικάρη του, ἐξανάρχησε τὰς ἐρεῦνας, συζητῶν ὁλοπνὴν μὲ τὸν ὑπηρέτην.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἔτρεχεν εἰς τὸ κατάστημα ἀλαλιασμένος.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἔχω ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ τὴν πληρώσω, ἐσυλλογίζετο εἰς τὸν δρόμον. Μία τέτοια κασσετίναν δὲν πιστεύω νὰ ζῆ παραπάνω ἀπὸ τριακόσια φράγκα.

Καὶ ἔφαρχεν, εἰς τὴν ἀκοιμῶσα τσέπη τοῦ σακακιῦ του, τὸ παλῆ τοῦ πορτοφύλι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε βάλῃ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα χαρτονομίσματα, τάποτελοῦντα ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του.

Ὅσον ἐπλησίαζε, τόσον ἐμεγάλωνεν ἡ ἀμηχανία του κ' ἐσυλλογίζετο μὲ τί τρόπον θὰ ἔλεγε τέτοιο πρᾶγμα εἰς τὸν διευθυντὴν του, ὅταν τὸν εἶδε εἰς τὸ κατῶφλι τῆς κεντρικῆς θύρας, ὅπου εἶχεν ἐξέλθῃ βεβαίως ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀνυπομονήσαν του.

Τὰ μάγουλα τοῦ Μωρίς ἐγένον κατακόκκινα καὶ ῥοθανθὴ τὰ πόδια του νὰ τρι-

πρόσεξε νὰ μὴ διαδοθῇ αὐτὴ ἡ κλοπὴ, γιὰτί, ὅσο εἶνε ἀκόμη καιρὸς, δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε ὁ ἰδιοκτήτης. Ἄν δὲν μπορέσῃ νὰ βρῆς τὸ ξένο πρᾶγμα, θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τώρα. Μ' ἐνέησες ; Ἐχεις καιρὸν δύο ἡμέρας.

Ὁ Μωρίς δὲν ἀπεκρίθη. Ἐφαίνετο πρὸ μίᾳ στιγμῆς τόσον βυθισμένος εἰς σκέψιν, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βωτιέ. Μόνον ὁ κρότος τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ὀπίσω του, τὸν ἐξύπνισεν. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, τὰ μᾶτια του ἐλαμψαν παράξεναν καὶ ἀπεμακρόνθη μὲ σταθερὸν βῆμα, ὡς ἄνθρωπος ποῦ λαμβάνει ἔξαρνα μίαν ἀπόφασιν.

— Τὸ πρῶτ', ἐσυλλογίσθη, ὁ κ. Βωτιέ ἰσχυρίζετο ὅτι μὲ εἶδε χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ θέατρο, ἐνῶ ἔγω νὰ πάω δύο μῆνες τουλάχιστον. Πρὸ ὀλίγου πάλι ὁ ξενοδόχος μοῦ εἶπε, ὅτι μὲ εἶδε... Φαντάσθηκα ὅτι τὸν γέλασαν τὰ μᾶτια του, δὲν ἔδωσα καμμία σημασία εἰς τὰ λόγια του, κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος μάλιστα, εἰς σύγχυσίν του, ἐλησμόνησε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ ὁ κ. Βωτιέ, καὶ ὁ ξενοδόχος ἔκαμαν τὸ ἴδιο λάθος· ἐπήρην γιὰ μένα κανέναν ἄνθρωπον, ποῦ θὰ μοῦ μοιάζει κα-

ἐφαίνετο κατάπληκτος ἀπὸ ὅ, τι εἶχεν ἰδῆ. — Ἦ ἰσχυρὸν εἶνε αὐτό ; τοῦ ἐφώναξε. Φαντάσου, φίλε μου, ὅτι ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Σταθμὸν, ὅπου σὲ εἶδα νὰ περιμένῃς τὸ τραῖνο τοῦ Παρισίου !.. Μὰ τί ὁμοιότης ! τί... — Καὶ τί ὥρα φεύγει αὐτὸ τὸ τραῖνο ; τὸν διέκρινεν ἀγωνιωδῶς ὁ Μωρίς.

— Στῆς δώδεκα ακριβῶς, τὸ ἔξαρές, καλέ !

Ὁ Μωρίς ἐκύτταξε τὸ ὠρολόγι του : ἔδειχνε δώδεκα παρὰ δύο.

Καὶ ἀπίνων τὸν φίλον του μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα, ἐφυγεν ὡς βέλος πρὸς τὴν διευθυνταίαν τοῦ Σταθμοῦ.

Μὲ τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὰ πλευρά, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀδιαφορῶν διὰ τοὺς διαβάτας ποῦ ἐσπρωχθῆν, ὁ Μωρίς ἔτρεχεν, ἔτρεχε σὰν νὰ τὸν ἐκύνηγοῦσαν ὄλοι οἱ διάβολοι.

Φθάνει... τὸ τραῖνον εἶνε ἐκεῖ... χωρὶς εἰσατήριον, μὲ τὸ καπέλο στὸ χέρι, ὄρμα...

Αἱ θύραι τῶν βαγονιῶν κλείονται μὲ κρότον, ὁ Μωρίς ἀναβαίνει εἰς τὸ πρῶτον ποῦ εὐρέθη ἐμπρὸς του καὶ ἀμέσως τὸ τραῖνον ξεκινᾷ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΗ ΠΑΤΡΙΔΑ !

Αγαπητοί μου,

λὴν δι' ἡμᾶς ἑορτὴν τοῦ πολιούχου μας Ἁγίου Διονυσίου. Εἶμαι λοιπὸν ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς ἀναμνήσεις... Ἡ ἑορτὴ αὕτη μὲ μεταφέρει εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὅταν ἐδλεπα ἀπὸ κανένα παρὰθυρον ἢ παρακοιλοῦσθαι κ' ἐγὼ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην λιτανεῖαν τοῦ ἁγίου Λειψάνου, ποῦ γίνεταί εἰς τὴν Ζακύνθον αὕτην τὴν ἡμέραν. Ἐκεῖνα μάλιστα τὰ χρόνια, ἐγένετο μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη μεγαλοπρέπειαν κ' ἐπιδημικότητα, διότι ἡ Ζακύνθος εὐρίσκατο εἰς ὅλην τὴν ἀκρὴν. Δὲν τὴν εἶχαν καταστρέψῃ ἀκόμη οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνοι σεισμοί — δύο φορές εἰς διάστημα δεκαετίας, — δὲν εἶχε παραλύσῃ ἡ ἐμπορικὴ τῆς ζωῆ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς δὲν ἤναγκα-

ΠΙΣΤΡΕΦΟΝ... πὸ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην, ὅπου οἱ ἐν Ἀθήναις Ζακύνθιοι ἐυρτάσασθαι, ὁπῶς καθεστῆναι σὰν σήμερον — 17 Δεκεμβρίου, — τὴν μεγάλην δι' ἡμᾶς ἑορτὴν τοῦ πολιούχου μας Ἁγίου Διονυσίου. Εἶμαι λοιπὸν ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς ἀναμνήσεις... Ἡ ἑορτὴ αὕτη μὲ μεταφέρει εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὅταν ἐδλεπα ἀπὸ κανένα παρὰθυρον ἢ παρακοιλοῦσθαι κ' ἐγὼ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην λιτανεῖαν τοῦ ἁγίου Λειψάνου, ποῦ γίνεταί εἰς τὴν Ζακύνθον αὕτην τὴν ἡμέραν. Ἐκεῖνα μάλιστα τὰ χρόνια, ἐγένετο μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη μεγαλοπρέπειαν κ' ἐπιδημικότητα, διότι ἡ Ζακύνθος εὐρίσκατο εἰς ὅλην τὴν ἀκρὴν. Δὲν τὴν εἶχαν καταστρέψῃ ἀκόμη οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνοι σεισμοί — δύο φορές εἰς διάστημα δεκαετίας, — δὲν εἶχε παραλύσῃ ἡ ἐμπορικὴ τῆς ζωῆ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς δὲν ἤναγκα-

ζοντο νὰ φεύγουν, ζητοῦντες ἐργασίαν κ' εὐμερίαν μακρὰν τῆς ἀγαπημένης τῶν νήσου. Ἀλλ' αὕτη εἶνε ἡ μοῖρα καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν τόπων. Ἄλλοι ἀνεβαίνουν καὶ ἄλλοι πίπτουν, διὰ νανθεοῦν πάλιν αὐτοὶ καὶ νὰ πέσουν οἱ πρῶτοι. Ἐνας τροχὸς ποῦ γυρᾷ αἰωνίως. Ἡ Ζακύνθος εὐρίσκαται εἰς ἕνα σημεῖον τοῦ τροχοῦ, ποῦ τώρα φέρεται πρὸς τὰ κάτω. Θάναθῆ καὶ πάλιν... Ἀλλὰ σήμερον εἶνε ὅπως ἦτο πρὸ εἴκοσι καὶ τριάντα ἐτῶν. Ἐρῆμιωτε κ' ἐξέπεσεν. Ἀπεναντίας, ἡ Ζακυνθινὴ παροικία τῶν Ἀθηνῶν, μικρὰ πρὸ τριάντα ἐτῶν, σήμερον εἶνε πολυπληθεστάτη. Βλέπων πρὸ ὀλίγου τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην, γεμάτην ἀσφυκτικῶς ὄλω σχεδὸν ἀπὸ Ζακυνθινούς, ἐφρατίζομην ὅτι εὐρίσκαται εἰς καμμίαν ἐκκλησίαν τῆς Ζακύνθου. Ἄν ἐφαλλαν μάλιστα καὶ κατὰ τὸν Ζακυνθινὸν τρόπον, ἡ αὐταπάτη μου θὰ ἦτο πλήρης...

Ἐκύτταξα τὰ πρόσωπα τῶν συμπατριωτῶν μου... Εἰς ὅλα ἡ συγκίνησις ἦτο καταφανὴς καὶ εἰς πολλὰ τὰ μᾶτια ἐφαίνοντο δακρυσμένα. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ὅπως κ' ἐγὼ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας εὐρίσκατο εἰς τὴν πατρίδα. Ὁ νοῦς τῶν τοῦς ἔφεραν ἐκεῖ, καὶ μὲ ποῖαν στοργήν, μὲ ποῖαν λατρείαν, μὲ ποῖαν τρυφερότητα !.. Ὡ, ἀγαπητοί μου ! σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι, ποῦ νάγαπουν τὴν πατρίδα τῶν περισσώτερον ἀπὸ τοὺς Ζακυνθινούς ! Φημίζοντα δὲ δι' αὐτό. Ὅπου

καὶ νὰ εὐρίσκωνται, πτωχοὶ ἢ πλούσιοι, εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς, νεοὶ ἢ γέροι, τὴν ἀζακύνθουλα τῶν συλλογίζονται. Καὶ ὁ μόνος τῶν πόθος, τὸ μόνον τῶν θηῖρόν, — διὰ πολλούς, ἀλλοίμονον ! ἀπραγματοποιήτον, — εἶνε νὰ ἠμπορέσουν μίαν ἡμέραν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς ἀτάγια χῶματα καὶ νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν πλέον ποτέ, — νὰ ζήσουν καὶ νὰ ποθάνουν ἐκεῖ. Εἰς τὴν πλουσιωτέραν, τὴν ὠραιότεραν χῶραν τοῦ κόσμου καὶ ἂν ζοῦν, θεωροῦν τὸν ἑαυτῶν τῶν ἐξορίστον. Καὶ τί ἄλλο εἶνε τὸ ὄνειρον ἑνὸς ἐξορίστου παρὰ ἡ ἐπιστροφή ;

Μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ποῦ ἤκουσα σήμερον Ζακυνθινούς, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς πανηγύρεως, νὰνταλλάσσουν μεταξὺ τῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ αὕτην τὴν εὐχήν : « Καλὴ πατρίδα ! » Τὸ ὁποῖον, καθὼς ξευρέτα, σημαίνει : « Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ ἐπιστρέψῃς μὲ τὸ καλὸ στὴν πατρίδα σου ! »

Τὴ συγκινητικὴ εὐχή, ἀγαπητοί μου ! Καὶ τί ὠραῖον παράδειγμα ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη αὕτη τῶν Ζακυνθίων πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν τῶν πατρίδα ! Ἰδῆτε τοὺς ! Τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ὅταν ἦτο εὐτυχὴς τὴν ἀγαποῦν καὶ τώρα ποῦ ἐδυστύχησεν, ἀκόμη περισσώτερον. Ἔτσι καθένας πρέπει νὰ γαπᾷ τὴν πατρίδα του. Μικρὰν ἢ μεγάλην, πτωχὴν ἢ πλουσίαν, ὠραίαν ἢ ἀσχημὴν, πρέπει νὰ τὴν θεωρῇ ὡς τὴν καλλιτέραν τοῦ κόσμου.

Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Μοναδικὸν ἐνοστάντανέ

αὐτὴ, ὅπως τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὴν εἰκόνα, εἶνε καθαυτὸ σκυλίτικον.

Ὁ Σκυλαυτῆς

την. Καὶ πραγματικῶς, τὸ ἀρίστερόν του

αὐτὴ, ὅπως τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὴν εἰκόνα, εἶνε καθαυτὸ σκυλίτικον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὴν γυναῖκα του. Εἰμπορεῖτε νὰ τοῦ τὴν εὐρετε ;

Τὸ πρῶτιστον μαθητὸν τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκοιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

β') Παίγνιον

*Ἐστῆλη ἀπὸ τὸ Αἱματομένο Σίφος

ΤΡΩ	ΤΣΑ	ΚΩ	ΟΥ	ΡΗΣ	ΤΖΑ
ΒΕ	ΛΟ	ΡΗΣ	ΜΙ	ΝΗΣ	ΝΑ
ΚΟ	ΒΩ	Α	ΛΑΣ	ΛΗΣ	ΚΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελέσουν τὰ ὀνόματα πέντε ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

*Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Αἰγλης τοῦ Ἑλληνιστοῦ anare à prodigue père enfant

Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰγαγνοσθῇ γνωστατῶσα γαλλικὴ παροιμία.

Ἀλλωσις. Αἱ λύσεις—ἰσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—ἀνσδεῶνται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσῆμου.

Λύσεις τοῦ 1ου φύλλου

α') Φλωρεντία, Γένουα, Νεάπολις, Βενετία. — β') ΤΡΙΑ. — γ') L'œuf.

de τον Οδηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομ. του Κ. Φ. Β

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Είπε μεσάνυχτα. Όλα κοιμούνται. Ούτε ένας κρότος δεν ακούγεται γύρω. Τό σάτι φαίνεται νεκρό: κανένα ζωντανό δεν κουνιέται.

Πλαγισμένη στο κρεβάτι, μέσ' στο σκοτάδι της νύχτας, σκέπτομαι... όλα δσα πέρασαν στο διάστημα της ημέρας. Πόσες χαρές, αλλά και πόσες λύπες σχίζον το μυαλό μου.

Είμαι μόνη τίποτε δεν ακούω...

Αλλά όχι, από τη διπλανή κάμαρα ένας άδικος γέλιος μου κάνει συντροφιά. Είπε ο κρότος, το τικ-τάκ του ρολογιού, που πάντα τρέχει, τρέχει χωρίς να σταματά ποτέ. Το άκουραστο ρολόγι που κάθε κρότος του μ'αξίζει, ότι περνάει ο καιρός. Πόσες σκέψεις, πόσες ιδέες δεν μ'αξίζουν, θ'αυ ακούω αυτό το θορυβικό τικ-τάκ! Πόσα παλιά, αλλά και πόσα μέλλοντα δεν συλλογίζονται κανείς, και μάλιστα την νύχτα, όταν τίποτ' άλλο δεν ακούει...

Τζουάνδα

ΓΑΜΟΣ ΧΩΡΙΑΤΙΚΟΣ

Προσεκλήθημεν 'ς ένα γάμον στο χωριό. Νά μιά ευκαιρία, σκέφθηκα, για εκδρομή και διασκέδαση.

Ήτο Κυριακή πρωί, με όραία λιακάδα. Διεσχίσαμε την πόλιν μας και φθάσαμε στα «δυο αδέρφια» λόφον έξω της πόλεως. Έδώ εστάθμευαν τα μουλάρια: καθάριζαμε και ξεκινήσαμε. Δεξιά και αριστερά δροσερά βρύα εκάλυπτον την γην, χρησιμοποιούνα για μόνο στόλισμά της. Σηνήνητα αμπέλια σκελετωμένα, σφρώνοντα με τα τελευταία κίτρινα φύλλα την υγρὰν γην. Προχωρούμε, διασχίζομε ένα θανασιό κάμπο. Τα περισσότερα χωράφια έχουν φουντώσει από τα όραια των σπαριά. Τώρα ανεβαίνομε ένα άνθηφορο και ες λίγο φθάσαμε στην κορυφή. Έδώ εινε το όρατο αυτό χωριό, εις γραφικατάτην τοποθεσίαν. Κάτω από τα μάτια μου ἀπλώνεται όλος ο κάμπος σάν βελουδένιος, καταπράσινος τάπη: πιδ πέρα διακρίνεται ή όραία μας πόλις. Εστάθηκα λιγάκι και την αγνάντευσα και ανέπαυσα τά μάτια μου στη γαλανή της λίμνης όμορφιά...

Τό δειλινό έπηγαμε να πάρωμε τη νύφη. Εκάθητο σέ άλλο χωριό. Εστολίσαμε τά μουλάρια μας με κουβέρτες χρωματιστές και αναχωρήσαμε υπό τους ήχους των νταουλίων και των αδιακόπων πυροβολισμών. Τέλος εφθάσαμε στο χωριό. Σέ ξεχωριστό δωμάτιο είχαν τη νύφη με συνοδεία ολίγων γυναικών. Μόλις εφθάσαμε ήρχισαν αυτές τά τραγούδια, είν ή νύφη καθυλάλιε το πιδ υκερήφανο και όμορφοστολισμένο όλογο. Καθαλιέψαμε και μεις και ξεκινήσαμε. Όταν εφθάσαμε στο σπίτι του γαμβρού, κόντεψαν να μ'αξ βγάλουν τά μάτια από τό πολύ όρζι. Μετά την στέ-

ψ.ν. άρχισαν οι χοροί και τά τραγούδια. Αληθές πανδαμόνιον, διατρέσαν ως τό πρωτ... Ροδοδάφνη

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΑΡΜΟΝΙΕΣ

Είπε μιά νύχτα έσσητερη Σελήνηφατιομένη. Μά τό φθινόπωριάτικο Τάγέρι του βορρά, Περνάει ψυχρό σφρίζωντας Στο λόγγον τά κλαριά, Όπου άλλη δεν ακούγεται Φλογέρα μαγεμένη...

Τό άρισμένο πέλαγος Κυλάει τά κύματά του. Στο μανιασμένο φύσημα, Φουσκώνουν τά πανιά Του καρδιού, τά κάτασπρα, Και γύρω στα σχοινιά Τά πολυστένακτα ό βορράς Τονίζει ξοματά του.

Η πλάσις όλη σκυθρωπή, Σκυφή, κάτι προσμένει. Τάγδόνι δεν ακούγεται Στο άφυλλο κλωνάρι Μόν' ετης νυκτός την καταχινιά Του Πλάστη τό φανάρι. Ακτινες ρίχνει άχρόλευκες Στη γη τή γυμνομένη.

Ένας Διαβάτης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Σέ μίαν άκρη του πελοδοσίου, στέκονται χωρίς δουλειά, αντίκρυ στον ήλιο, καμιά δεκαριά νέοι πρόσφυγες. Σωπηλοί και δισταυμοί, ένθιμούντα βέβαια την ετυχιωμένη ζωή που περνούσαν στο χωριό τους. Ζητούν τώρα με τάς αναμνήσεις της ζωής των εκείνης, στο πατρικό τους σπίτι, που είδαν να τό ληλατούν οι βάρβαροι. Και ή ανάμνησις τους κάμνει να υποφέρουν πιδ πολύ άκόμη και να τούς φαίνονται μεγαλείτερα αι στερήσεις των...

Βλέπω στο δρόμο και πολλά παιδιά πρόσφυγον. Αυτά δεν εινε καθόλου δυσθιμα, αυτές συλλογίζονται τά περασμένα. Άλλα παίζουν και άλλα κολούν εφημερίδες. Πωλεί εφημερίδες κ' ένα κορ τσάκι μοναδικό στην πόλι μας. Είπε πολύ μικρό, ες-επτά ετών, και πολύ έξυπνο. Φορεί ένα μικρό φορεματάκι που της έμεινε από τον διωγμό, αλλά δεν φαίνεται να κρυώνει. Όλο: προσπαθούν να αγοράσουν απ' αυτό την εφημερίδα τους.

Και οι μεγαλείτεροι του πρόσφυγες τό βλέπουν να τρέχει και με την ασθενική φωνή του να διαλαλή τό εμπόρευμά του, που ήταν άγνωστο τελείως στο χωριό των, και τά χείλη των διαστέλλονται σ' ένα μικρό χαμόγελο...

Ο Νικητής

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΦΥΛΛΟΝ

Άφιερωμένον στην άγαπ. μένην μου Τ. Β.

Είπε Νοέμβριος. Αί ήμέρα μικραίνουν επί μάλλον και μάλλον, τά δένδρα χάνουν την πράσινη πτολήν των, ό εϋθυμος ήλιος δεν θεραίνει. κιά τάς παιδιάς. Άές ότι ολόκληρη ή φύσις πενθεί.

Κάθμαι στη ρίζα ενός δένδρου. Ένα μικρό θυάκι ρέει εκεί πλησίον. Ακολουθώ τό ρεύμα του, είν ή σκέψις μου πλανάται μακράν... Ίσως όνεροπολώ διά τό μέλλον... αέν λέγουν ότι ή ηλικία μας εινε ό καιρός των πόνων και των όνειρων; Αίφνης ακούω ένα ψ θυρισμόν άνω της κεφαλής μου: έλαφρό άεράκι ταράττει τάς κορυφάς των δένδρων, κ' ένα φύλλο μαγαμένο πέφτει στα πόδια μου. Μου φαίνεται ότι μου διηγείται την ιστορίαν του: Τό έαθ, υπό την ευσυρετικην ενεργειαν του χυμού, εγεννώτο μαζί με άναρίθμητα άλλα φυλλαράκια. Ολίγον κατ' ολίγον έμεγάλωνεν και εγένετο ένα ώριονον πράσινον φύλλον.

Άλλα ήλθαν και αι κακαι ήμέρα: ήτο τό φθινόπωρον! Ο χυμός έλαττούτο όλονέν, τά ζωηρά χρώματα έμαραίνοντο. Και τό φύλλον παρσσυρόμενον από ένα φύσημα, έπιπτε τώρα κατά γης!

Η σκληρά Μοίρα, φεύ! δεν έξαιρεί κανένα.

Άρχισα τότε να παραβάλλω την ζωην του φύλλου, με τον ανθρώπινον βίον. Πράγματι, τιαυτή ήτο ή γέννησις του. Τοιούτον θα εινε τό τέλος του. Δόξα, τιμή, πλουτή, όλα εξαφανίζονται. Ερχεται μία στιγμή, όπου κ' έμεις εγκαταλείπομε τον κόσμον και τά άπάτηλά θέληγρά του!

Και όμως!.. Υπάρχει άπεραντος διαφορά μεταξύ της μελλούσης ζωής του ανθρώπου και του φύλλου. Διά τουτο, τά πάντα ετςλειώσαν, αλλά διά τον άνθρωπον, όχι!

Μία καλύτερα ζωή τον περιμένει, ζωή ετυχιωμένη, δικαία άμοιβή εις εκείνον όστις κατά την διαμονήν του επί της γης, ένωσε σ' ένα μεγάλο και ύψηλόν αίσθημα, τήν αγάπην του Κυρίου, και την εκτέλεσ.ν του καθήκοντος.

Δοξασμένος Ρήγος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατέρας: — Πάλι, Τοτό, οι βαβρό! σου εινε έλγεινοί!

Ο Τοτός: — Κα! τί φταίω, μπαμπά; Μήπως τούς βάζω εγώ;

Εστάλη από του Κερκινάκου Διαβόλου

Ο Διδάσκαλος: — Πόσες φορές αλλάζει ό άνθρωπος δόντια;

Ο μαθητής: — Δύο.

Ο Διδάσκαλος, έμπληκτος: — Τ! Πότε και πότε;

Ο μαθητής: — Έπτα ετών και πενήντα.

Χθές έσα-έσα ό μπαμπάς άγόρασε τά καινούργια του.

Εστάλη από του Καστρού Κάλιαμων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήναι, 28 Ιδός Εβρουίθου τήν 16ην Δεκεμβρίου 1914.

ΔΙΑ να γυρίσετε καλύτερα τον νέον σας ύψηλόν συνόδεφρον, — προπάντων δσαι δεν μένετε εις τάς Αθήνας και δεν τον είδατε ποτέ. — όημοσιεύω εδω την τελευταίαν του φωτογραφίαν. Ίδου λοιπόν ή Α. Β. Υψηλότης, ό νεαρός βασιλόπαυς Παύλος, ό φιλόμυθος. Είμαι βεβαία, ότι ή δημοσιεύσις της εικόνας του θα σας ευχαριστήση πολύ.

Μετά μεγάλης χαράς άναγγέλλω τούς γάμους της εν Πύργω παλαιάς και αγαπητής, μου συνδρομητίας: Εδανθίας Χ. Δικαίου, νύμφης εις τον κύκλον μας υπό τό ψευδοώνυμον Δίκου του Πόνου, μετά του κ. Νικολάου Γ. Παπανικολάου, κτηνιάτρου. Θερούας, εγχαριστούς εύχας.

Λιμήν Κάλιαμων, ευχαριστώ δι' όσα γράφεις. Τό γράμμα σου έχει κάμποσα λάθη, αλλά, σχετικώς με την ηλικίαν σου, εινε πολύ καλόν. Θα σου συστήσω μόνον, επειδή είσαι μικρός, να γράφης απλούστερα, φυσικώτερα. Δεν χρειάζεται να μεταχειρίζεσαι πολλές έλληνισμοίς, άφού δεν ξέρεις άκομη πως γράφονται και πώς συντάσσονται. Η χ. «γενόμενος δέ ό αδελφός μου συνδρομητής, δύναμαι να λάβω ψευδοώνυμον». Ξέρεις πως έπρεπε να πης: «Γενόμενος δέ του αδελφού μου συνδρομητού, δύναμαι κτλ.» Άλλά εάν γράφης όπως μιλάς θα έλεγες: «τώρα που εγενενεν ό αδελφός μου συνδρομητής, εμπορώ κ' εγώ να λάβω ψευδοώνυμον» — και έτσι θαπέφουες ένα συντακτικόν λάθος.

Χάω, δεν πιστεύω να έτρομε τό χέρι σου από τον φόβον, άλλ' από την αδυναμίαν. Διότι πως θα έφοβόσαι; ότι δεν θα εσυγγνωρούσα την σιωπήν σου, άφού προήλθεν από μακράν ασθένειαν, εκ της οποίας, άκομη μένεις εις τό κρεβάτι... Όχι, αγαπητέ μου! σέ δέχομαι ολόψυχως και εύχομαι να γίνης γρήγορα καλά και να μου γράφης τακτικά όπως πρώτα.

Τέλλε Άγρα, τά διαβάζω όσα μου γράφεις, και έσα-έσα δι' αυτό σέ παρακάλεσα να είδαι κάπως σύντομος. Άλλο ζήτημα αν δεν εμπορώ να σου άπαντώ εις όλα. Είδα, ότι κοιμάσαι μόνον πενήντην ώρας τό ημερονόμιον. Ολίγαι εινε διά την ηλικίαν σου. Με κάθε θυσίαν, πρέπει να τάς κάμης τουλάχιστον έπτά.

Η Άλληλογραφία μας αυτόν τον καιρό — μου γράφει ή Βαλκανική Συμμαχία, — εινε λιγάκι κοιμισμένη. Δεν βοσκει; Ελπίζω ότι τό νέον έτος θα την ξυπνήση και ότι θα έχωμεν πάλιν μερικας ενδιαφερούσας συζητήσεις. Εμπρός λοιπόν! από σάς έκαρτάται. Εγώ δεν εμπορώ να σας «δημιουργή» ζητήματα, πρέπει να τα βγάλω από τά γραμματά σας.

Όχι δά, Μη με λησμονεί, δεν θαρωστήσης πάλι! Μένον να μην άμείλεις, τώρα που εγενεις καλά, και να μην άναβάλλης. Ένθιμου λιγάκι και τό ψευδοώνυμόν σου και λέγε: «Μη με λησμονεί... μου φιθυρίζει ή Διαπλάσις...»

Ταλαιωρημένο Δοδεκάνησον, τό γνωρίζω τό περιόδιον που μου συνιστάς, εν τούτοις σ' ευχαριστώ. Όρατα! ό ήλιος της άναστασιώσεως πρέπει να επεκταθή παντού. Αίνιγματα άγγλικά δεν δέχομαι, διότι εις τον κύκλον μας οι άγγλομαθεές εινε ολίγοι. γαλλικά όμως γνωρίζουν όλοι.

Κ' εγώ νόμιζω, «Όσο του 1913, ότι χάρις εις τό νέον μυστοστοματά. θα γίνουν πολλά ξεσπάθωματα. Εινε τόσοσ άκυστικά, ώστε όποιος βλέπει την άρχην, εις δύο-τρία φυλλάδια, θα φέλλη να τα παρακολουθήση. Και όπως τό έδειξεσ, και εύρες άμέσως άγοραστάς, έτσι θα εβρί-

σκουν όλοι. Άρχει να έχουν τό ενδιαφέρον, τον ζήλον και να φροντίζουν... Φάω, έλαβα την μικράν σου κοιμηρίαν, αλλά δεν την είδαδσα άκόμη. Άμα εύκαίρησω, θα την διαβάσω και θα σου πω. Θα έρωτήσω τον «Όρα του 1913 διατί δεν σου απήντησε εις τό δελτάριον που του έστειλες. Μη δεν τό έλαβε;

Μέλλον Θεοαμβευτά, δεν λέγω ποτέ τα ψευδοώνυμα των φίλων μου και μη φοβάσαι! Σ' ευχαριστώ διά τό ξεσπάθωμα και δεν άμφισβάλλω ότι, με τον ζήλον που έχεις, οι τέσσαρες άγοραστά! σου θα γίνουν πολλοί. Τα ύνόματα Βel-lotte και Μινετ να τά μεταφράσεις με αντί-

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΠΑΥΛΟΣ Συνδρομητής της Διαπλάσεως

στοιχα ελληνικά. Δεν εινε δύσκολον να εύρεθη ένα όνοματάκι που να ταιριάζη εις κούκλαν, κι' άλλο ένα διά γάτον.

Η Καστανή Γιαννιωτοτυλία έξεπλήρωσεν ένα ευγενές τό όνειρον: έγενε νοσοκόμος του Έρθεσού Σταυρού. Και τώρα εβρίσκεται ει μίαν άγγλικήν πόλιν, εις εν προσωρινόν στρατιωτικόν νοσοκομειον και περιποιείται τραυματίας Βέγγους και Άγγλους. Με πόσον ένθουσιισμόν μου γράφει διά την κουραστικήν άλλ' άγαπητήν της αυτήν εργασίαν! Και με τί αγάπην όμιλε! προπάντων διά τούς Βέγγους, οι όποιοι, με όλον των τών ηρωισμόν, έχασαν την πατρίδα των! Δεν συμφωνεί καθόλου με τό «πρώτα τούς Γάλλους!» του κ. Φαλδιανος. Πρώτα τούς Βέγγους! λέγει.

Όραλις επιστολής μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξής: Ελληνική Άντιση, Φρόντα, Αίθωνόκονος Ηασιώτης, Ναιτοπούλα, Νέρον, Πηλεύς και Νύμφη του Δουμου. Άλλά που τόπος!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγχαρινται: «Ο καθηγητής μας» του Μείλιτος Θεοαμβευτού. — Αμείωμος» της Ανθισμένης Βαρβακιάς. — Διάφορα του Σούρου Λυκείου Λάσσανος. — Χειμώνας» του Νέρονος. — Αληθινός πόνος» του Παρτελληνίου Πόθου. — Χριστούγεννα» του Μη με λησμονεί. — Η κούκλα» της Βαλκανικής Συμμαχίας. — Χριστούγεννα του 1912» της Φοδούλας. — Η Ελληνική Γλώσσα» του Χάιστος. — Μία Ανάμνησις» της Νησιωτοπούλας. — Χριστούγεννα» του Τέλλου Άγρα. — Διάφορα του Θέμου Βασιλάτη. — Ο πόνος της Διαπλάσεως» του Μόλταρ. — Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Δύο ζωγράφοι» (πασιγνώστον άνέκδοτον του Ζεζίδος και του Απαλλού) — «Χειμωμάτικη βοσάνα» και «Υίτικη Στοιγή» (άεργα) — «Τα πικρασμένα» (τό όρος υπερβολικόν πιδ άπλά τά έίλω) — «Οί μάλλοι» (καλλίτερον από τά προηγούμενα, αλλά πάλιν αι όμοιοτατα ληξίαι λανθασμέναι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδοώνυμα: Γέμος του Μωροιά, κ. (Ν. Μ.) Χρυσή Άκτής, κ. (Χ. Α.) Ένλησσα, κ. (Ποιά); Παντοκράτωρ, κ. (Δ. Σ.) Αθάρα του 21, κ. (Χ. Σ.) Αιολική Κιθάρα, κ. (Φ. Δ.) Ανθισμένη Κερασιά, κ. (Ε. Λ.) Σερμό Μεγεδαία, κ. (Α. Β.) Παλληναία Άθηνά, κ. (Ε. Α.) Γλωσσος, κ. (Κ. Π.) Λιμών Κάλιαμων, κ. (Ν. Ρ.) Φεγγαριώτη Άκτινα, κ. (Α. Σ.) Γιάννης Άρτεμης, κ. (Γ. Κ.)

Ανανεώσεις ψευδοώνυμον: Σανθή Πεταλοίδα, κ. Θέμος Βασιλάτης, κ. Μπουμπουλίνα, κ. Υπόδοιλος Έλληνίς, κ. Αίθη, κ. Παλιό Βουλί, κ. Λέτοις των Άρθων, κ. Μανώλης Ταξειδιώτισσα, κ. Καστρον Κάλιαμων, κ. Έλληνικόν Ίδεώδες, κ. Στρατηλάτης των Έλλήνων κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάν. ταλλέξουν: — ό Κερκινάκος Διαβόλος (0) με την Γην των Φαίανων. Λυδία, Δέθον, Κόρη του Βορού. — ή Περωσκή Νίκη (0) με Φαίονηνη Άκτινη, Δαφνοστερή Νίκη, Χουσολαμίδα. — ή Πεταχτή Νεοαίδουλα (0) με τό Κόμμα, Τέλλον Άγρας, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Τούχτηαν Φρόντα, Φάωρα.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Καστρον Κάλιαμων (βλέπετε; ότι αι εγκρίσεις εβανόρησαν χαίρω που έχεις τόσοσ καλές έντυπώσεις από την άρχην του και με τό μου!) Νικολαν Γ. Μη (καλά ήσαν! όχι, έπισημότητα δεν τυπώνω!) Γλωσσόγραμμα (ευχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα) και, είμαι κατενθουσιασμένη με την καλαιών μου φίλην που με άγκαλά πάντα, και ας φαίνεται κάποτε ότι με λησμονεί!) Γλωσσον (έστειλα) αι Ασιασις σου έλήφθησαν ευχαριστώ διά τό ξεσπάθωμα) Μανώδη Τεξειδιώτισσα (έλήφθησαν, ευχαριστώ) Γενναϊώτισσον Στρατηλάτην (που έχει τώρα 22 άγοραστάς και όλοσιν τούς αϊζάνες!) Σανλή (και αυτόν με 22 άγοραστάς) να ήδω ποιός από τούς δύο θα τούς πρωτοκάμη 30!) Αιολίδα των Άρθων (ευχαριστώ) θερμά συλλυπητήρια διά τον θάνατον του Απτόνομον! Ηπειρον (έστειλα, ευχαριστώ!) Μπουμπουλίνα

(ἐλήφθησαν. Ἐστία, εὐχαριστῶ) Ἀνθισμένην Κεραιῶν (ἢ εὐχαριστίας ἀμοιβῆς) Χαο. Νικ., βραβεῖα Ἐστία, ἢ εἰκὼν τοῦ λέξ, ἦτο μεγάλη, δὲν ἐχοροῦσε εἰς τὸ ἐξώφυλλον, τὰ νῦν μας μνηστωρήματα θὰ σοῦ ἀρέσουν ἀόμνη πῶ πολλῶν Κερκυραίων Διάβολοι (Ἐστία) Θέμον Βανιώτην (τὸ διήγημα ἀπὸ τοῦ Ἀνδρέου τὸ ἐδημοσίευσε καὶ ἄλλοτε) Ἐνα Χιωτῆν (Ἐστία, εὐχαριστῶ) Ἀγοραστῆν (τὸ μνηστωρήμα αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Διάπλασιν» νομίζω, ἐπὶ ἐξεδόθη εἰς χωριστὸν βιβλίον ἀπὸ ἄλλων ἐκδότων καὶ ἐφοίτησε ἴσως ἀκόμη εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα) Ἀλεξάνδρον Βαφ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) τὸ πλεονασμα διατέθη ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων) Κερκυραϊκῆν Ἄβραν (ποῦ μαῦ ἦρε 40 ἀγοραστῆρας πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσω;) Δαρφωστέρῃ Νίκην (Ἐστία) δὲν πᾶραξῆν καὶ σοῦ σπανιτῶ καὶ) Ἐβανον Ἀντικίου Ἀλόρακος (κατηρηκῶς; ἀδύνατον!) Μαγευμένον Ρόδον, Μεγάλην Ἑλλάδα κτλ. κτλ.

Ἐἰς δύος ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην Νομβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου.

24. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Παρὰ δύο φορεῖς ἂν πάροξ Κ' ἕνα ἄλλος τοῦ φορέσεως.
Ἐνα εὐμορφὸν πουλάκι.
Παρευθὺς θάπατολέσης.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀειθέως

25. Συλλαβογράφος
Φθόγγους δύο μουσικῆς.
Κλίμακος βυζαντινῆς.
Εἰς τὸ σῶμα, καὶ ἀκριβῶς.
Εἰς τὴ μέση, τοὺς φορεῖς.
Ἐστία ὑπὸ Γεωργ. Η. Πουλοπούλου

26. Στοιχειογράφος
Θεὸς χωρὸς τὴν ἄντρα μου I.,
Ἄν μπακεφαλίτης,
Στὰς δλιμκίας τὰς θεάς,
Μπορεῖς νὰ με ζήτησης.
Ἐστία ὑπὸ τῆς Πραγματοποιήσεως τῶν Δολλαρίων

27. Στοιχειοπονογράφος
Ἀργατὸν ἔπος, γράμμα
Ἐν μόνον τοῦ ἀλλάξω
Τὸν τόνον κατατάξω
Καὶ ἴσως ἐν τῷ ἔμα
Προφήτου παρουσιάξω.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Γενναιωφίχου Στρατηλάτου

28. Δικτυωτὸν
* * * * * = Γεωμετρικὸν Σηῖμα.
* * * * * = Γάλλος τραγικός.
* * * * * = Ἰόλις τῆς Βαυαρίας.
* * * * * = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
Καὶ καθεὺς τὰ ἴδια.
Ἐστία ὑπὸ τῆς Τριμυθίας

29. Ἀσθη
* * * * * Νάντικακαταθῶν οἱ ἀστερί-
* * * * * σκαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως,
* * * * * ὥστε νὰ γινῶσιν οὕτως: ὀρι-
* * * * * ζωντίως ἀρχαία βασιλεύσεις
* * * * * καθέως χωρίων τῆς Ἀττικῆς
* * * * * ἱστορικῶν διαγωνίως δὲ ἀο-
* * * * * χιερεῖς τῶν Ἑβραίων καὶ τὸ
* * * * * τέλος τῶν πάντων.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

30. Ἐπιγραφή
M I Π A
O H E K
N H N I
Να καὶ μία Ἐπιγραφή.
Ἀλλὰ πῶς ὀναγαυοῦθι;
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Πηλέως

31. Διπλῆ Ἀεροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ἐρητομένον λέ-
ξῶν, — πασῶν τρισυλλάβων, — ἀποτελοῦν ἥρωα
τοῦ 21, τὰ δὲ τελικὰ ποιητὸν πνεῦμα.
1, Ἰγθὺς κωνότατος, 2, Ἀρχαία θεά, 3, Πο-
λίχνη τῆς Ἰουδαίας ἱερὰ, 4, Μαθηματικὴ ἐπι-
στήμη, 5, Ἀρχέγονον ἔπλον, 6, Ἀρχαία βασι-
λοπαις, 7, Ὀρος τῆς Μ. Ἀσίας.
Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κωνοπολίτου

32. Φωνηεντόλιον
μὲς γράφει· ἢ
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Δαρφωστέρου Βασιλέως

33. Γρίφος
IV ZON ZON
IV IV ZON ZON
IV IV ZON ZON
IV IV ZON ZON
Ἐστία ὑπὸ τῆς Ροδουάφης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39.
415. Κόραρις (ἀλάπη, ρίς) - 416. Ἀρπα-
Ἄρτα. - 417. Τάφος ἀπρός.
418. ΠΑΝΑΜΑΣ 419-423. Διὰ τοῦ
ΝΗΝΕΜΙΑ Δ: Σινά, χαρά.
ΑΝΝΙΒΑΣ Ἄ: Ὑδρα, Πάρος, δέ-
ΤΙΒΕΡΙΣ μα. - 424. Ἠλιώσ-
ΒΟΙΩΤΙΑ σα λανθάνουσα τὰ
ΡΟΔΑΝΟΣ ληθῆ λέγει. - 425.
ΣΚΙΑΘΟΣ Ὀ: εὐτοχῆς μάλι-
στα μὴ φρονεῖ μέ-
γα. (Ὁ ἴερ· τῆς εἰς μα· λ' εἰς τὰ μ· φο· νι
μέγα).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1878 - 1893)
Τόμοι 9 (οἱ ἔξῃ: 5, 7, 15,
17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς
φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10
διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 10 (οἱ ἔξῃ: 1, 4, 9, 11, 12,
14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς 4' Περιόδου 2ος, 3ος,
4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὅν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἄδειος φρ. 3 - Χρυσῶδ. φρ. 5.
Διὰ τὰς Ἑπαρχ. Ἄδειος 3,50, χρυσῶδ. 6,50
Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὅν
ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν:
Ἄδειος φρ. 7 - Χρυσῶδες φρ. 10.
Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1913, ὅν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 8 - Χρυσῶδες φρ. 10.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοῦ συνδρομητῆς
μας τοῦ ἔξαυτου, ἀπολασμένοι ἔ-
νεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἤμπορεσαν ν' ἀ-
νανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τῆς
προθεσμίας, τὸ πρόνομιον τῆς ἐπιπώ-
σεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐ-
τῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915
Ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγ-
γραφόμενοι, ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρο-
μὴν τῶν, ἤμποροῦν ν' ἀγοράσουν τοὺς
τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωρι-
μοὺς ἀντὶ δρ. 7;) ἔλαστον ἀντὶ δρ. α·
μὲν ν' 4 μόνον, (χρυσῶδες 7), καὶ
τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1914 (τι-
μωμένους ἀντὶ δρ. 8) μόνον ἀντὶ
δρ. α· μὲν 4,50, (χρυσῶδες 7,50).

Αἱ ἀνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνον-
τας τοὺς τόμους ἐν τοῦ Γραφείου μας.
Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομι-
κῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρο-
μικῶ τέλη ἐκαστὸν τόμον λεπτὰ 50 οἱ ἐν
τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξω-
τερικῷ.

ΚΑΙ Η ΞΕΛΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ
ἔξαυτική Κληρῶσις, ἡ ὁποία ἐκρόμαιτο
νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν τελευ-
ταίαν ἐβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Δια-
σώσεως τοῦ 1914,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὁ-
σους θέλουσιν νὰ χρυσῶδουσιν τὰ φυλ-
λάδια τῶν εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75:

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΓΓΑΙ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 17)

- ΑΘΗΝΩΝ: Γεώργιος Α. Πάτερης, Γ. Α. Κοι-
κόνης, Γ. Α. Μέρκου, Δ. Ο. Κατσῆρης, Θ. Ν.
Φραγκῆς, Ν. Α. Μελισσανδῆς.
ΒΟΛΟΥ: Θ. Γ. Παλιούρας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Δ. Γ. Κλάδης.
ΙΘΑΚΗΣ: Τούμα Ν. Μαρμάρης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Ν. Γαλιδῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Γ. Δουλλάς.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Π. Δουβουλάνης, Ν. Ἀποστο-
λόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Σπυριδοῦλα Κ. Τσινιτῆρη, Πα-
τριεὺ Ναυτοπούλου, Μαντῖνα Παπαγιαννοπού-
λου, Μιχαὴς Ἐθελπῆς, Η. Γ. Κυριακόπουλος (44
καὶ 52).
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Α. Γ. Ἀναγνωσταδῆς, Θη-
σεύς.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ν. Α. Βασιλοπούλου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Ν. Σφακιανός, Κ. Ν. Σαλο-
νικῆς, Γ. Μ. Καλλίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβραδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδωσαν
εἰς τὴν Κληρωτῆδα καὶ ἐκαρτέθη ὃ ἐν Μεσσηνίᾳ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ 3 ἀποτῶς
καὶ ἐνεγραφή διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰανου-
αρίου.

ΔΕΥΤΕΡΟ-ΟΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὀδὸς Δώρου 8α
Ὅραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5